

Ліна Костенко. Совість нації



19 березня, одній із найвідоміших українок сучасності виповнюється 94 роки. Ліну Костенко вважають генієм слова, залізною жінкою та живою легендою, а її біографія є прикладом для мільйонів українців та невичерпним джерелом мудрості. Її вислови надихають на зміни і змушують замислитися над вічними темами. Усе своє життя письменниця не боялася влади та відкрито говорила всю правду про неї як за часів КДБ, так і за президентства Януковича. Нині вона воліє мовчати, а з нами говорять її твори.

- **Основні мотиви творчості Ліни Костенко - утвердження нерозривного зв'язку поколінь, особистої відповідальності кожної людини за майбутнє; роздуми про сутність поезії, роль Слова в житті народу; оспівування краси рідної землі; кохання; проблема деградації, змізернення людської душі.**

- *Риси індивідуального стилю - неоромантизм; неокласицизм; імпресіонізм; глибока емоційність; ліризм; філософська заглибленість.*

Після закінчення середньої школи майбутня поетеса навчалася в Київському педагогічному інституті, потім – у Московському літературному інституті імені О. М.

Горького, який закінчила в 1956 році.

Одразу після завершення навчання Ліна Костенко видала свою дебютну збірку поезій «Проміння землі».

Друга збірка «Вітрила» вийшла в 1958 році, за нею – збірка «Мандрівки серця» (1961 р.). Поетесі одразу вдалося завоювати любов та повагу українців, але не всім була до вподоби її творча діяльність.

«Зоряний інтеграл» 1962 року заборонила до друку цензура, і відтоді ім'я Ліни Костенко зникло на 15 років.

Увесь цей час поетеса писала «в шухляду» та стала однією з ключових фігур покоління українських шістдесятників.

В цей час поетеса створила свої найкращі твори: «Берестечко», «Маруся Чурай» та поезії, що згодом увійшли до збірок «Над берегами вічної ріки» та «Неповторність».

Повернутися до читачів Костенко змогла лише 1977 року: тоді опублікували збірку її віршів «Над берегами вічної ріки», а 1979-го — історичний роман у віршах «Маруся Чурай».

За нього поетеса отримала Державну премію імені Тараса Шевченка.

Після книги італійською «Інкрустації» (1994) та «Берестечка» (1999) Ліна Костенко знову взяла паузу. На 10 років вона вже за власним бажанням зникла з публічного простору України. Вона відмовилася від звання Героя України.

Фраза "Політичної біжутерії не ношу" стала афоризмом.

До громадського життя на деякий час вона повернулася лише в період Помаранчевої революції.

2010 - вийшов перший роман Л.Костенко - «Записки українського самашедшого», що викликав великий ажіотаж і тимчасову його нестачу в книгарнях. У січні 2011 року Ліна вирушила у тур-презентацію свого першого роману. Зустрічі відбулися в Києві, Рівному та Харкові, усюди були аншлаги, не всі охочі змогли потрапити через те, що вже не було місця в залах.

Але 9 лютого вона перервала свій тур через особисту образу.

У лютому 2011 року вийшла поетична збірка Ліни Костенко «Річка Геракліта» куди увійшли раніше написані вірші та 50 нових поезій, а через рік, у 2012 році, у видавництві «А-ба-бага-ла-ма» вийшла поетична збірка «Триста поезій. Вибране».

9 квітня 2012 року відбулася презентація монографії про Ліну Костенко «Є поети для епох» авторства Івана Дзюби. Книга надрукована видавництвом «Либідь».

У липні 2018 року Ліна Костенко підтримала відкритий лист українських діячів культури до ув'язненого в Росії українського режисера Олега Сенцова.

Ліна Василівна стала почесним професором Національного університету "Києво-Могилянська академія", студенти із трепетом ходили на її лекції, пишаючись тим, що можуть слухати "титана" українського слова.

Почесний професор Національного університету «Києво-Могилянської академії». Почесний доктор Львівського національного університету. Почесний доктор Чернівецького національного університету. Лауреат Державної премії ім. Тараса Шевченка (1987, за роман «Маруся Чурай» і збірку «Неповторність»). Лауреат Міжнародної літературно-мистецької премії ім.О.Теліги (2000). Нагороджена Почесною відзнакою Президента України (1992). Орден князя Ярослава Мудрого V ступеня (березень 2000). Відзнака «Золотий письменник України», 2012 (відмовилась).

▪
Зараз Ліна Костенко живе і працює у місті Київ
▪